

Opera v plamenech

Rimortis

Dnešek je jen dalším dnem, kdy bloudíš divadlem,
sám a sám, očima davu nespátným.
Náhle slyšíš melodii zítřků,
po chodbách tajemných rozléhá se dívčí smích.

Kouzla si motají svá vřetena potají,
v sobě slyšíš křik, tak prazvláštní okamžik.

Provázíš ji světem svým, světem, kde je hudba vším,
zmámená podzimním rájem kouzelným.
Náhle v tichu, v nestřežené chvíli,
strhává masku tvou, vidí tvář zohavenou.

Po třetím zvonění nastává čas loučení,
plamen v proudu řek, z potu vášně čirý vztek.

Král oheň své žádá, hoří sál, opona padá,
lidí křik tu zkázu doprovází, v každém z nich
ten pohled zůstává.

Proud vášně tě unáší, když rozum dávno spí ...

Písek všech pouští, co nic neodpouští,
teď z očí vymýváš.
Své mladé tělo, co tak žít by chtělo,
v podzemí zavíráš.

Král oheň své žádá ...